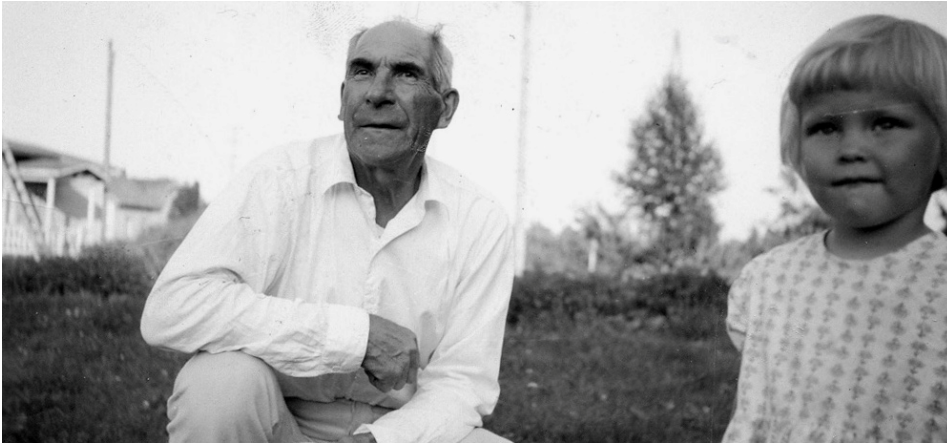

1.5.2013

LAAKKOSTEN SUKUVIESTI

Marjo Runko

Tässä numerossa:

Pääkirjoitus	1
Tuokiokuvia vanhan valokuvan äärellä	2
Savolaisia elämänoh- jeita	4
Sukutapaaminen 2013	5
Hallitus kokoontui	5
Adam III	6
Viljo-sedän hautajais- puhe	6

Aurinko opettaa kaikelle kasva- valle kaipuun valoon.....

sanoo Kahlil Gibrankin. Sen on kyllä huomannut viime vuoden ja tämänkin vuoden aikana; pilvistä säätä ja sadetta on riittänyt omiksi ja toistenkin tarpeiksi! Valonkaipuusta on saatu kärsiä ja koko kroppa kaipaa kevättä auringonpaisteineen; sillä eihän kevättä voi olla ilman aurinkoa, eihän?

Minäkin kuulun niihin mullassa möyriin höyrypäihin, jotka tähän aikaan vuodesta silimät kiiluen jumittuu siemenhyllyjen ääreen ja näkkeevät sielunsa silmin mahtavan vehreät istutukset täynnä värikästä, syötävää satoa. Totuus on usein syksyllä vähän toisenlainen, mutta tämän loppupalven sietää noilla mielikuvilla paremmin. Niinpäs tuolla komeron hyllyllä odottellee ussempi pussi tomaatin, erilaisten salaattien ja persiljan siemeniä. Kukista nyt puhumattakaan! Minun lempparini on kehäkukka, jonka säkenöivät oranssin sävyt piristävät

puutarhassa sinnikkäästi loppusyksyyn asti.

Toivotankin tässä kaikille multasormille onnea ja menestystä tulevan kesän projekteille! Erityisesti vielä sitä, että niitä vähemmän toivottuja "vierailijoita" näkyisi siellä puutarhoissa harvoin ja vähän. Minä tappelin viime kesän lehtokotiloiden kanssa. En ole vielä kukaan ihan varma, kumpi meistä pärjäs paremmin...Minä ainakin taikuulla hymyilin vähemmän.

Tuntuu tämä talvihorroksesta vähitellen herääminen muuallakin elämisessä; energiamäärä kasvaa ja kaikenlainen suunnittelu ja tekeminen lisääntyy. Itselläni on iso remontti huushollissa ja se tuntui pitkään enimmäkseen ikävältä. Nyt on käyty tapettikaupassa ja revitty entisiä alas. Paljon on suunnitteilla uudistamista ja entisen hävittämistä.

Jatkuu sivu 4...

D.K.

TUOKIOKUVIA VANHAN SUKUALOKUVAN ÄÄRELLÄ

Sukutapaaminen Mikkelissä viime elokuun alussa 2012 antoi aiheen katsastaa muutamaa vanhaa valokuvaa, ennen kaikkea v. 1931 Maaningan Jukolan pihassa otettua sukukuvaa vuosia ennen kuin koko Laakkosten sukuseuraa oli virallisesti vielä perustettukaan. 65 juhla-asuista henkilöä vehreässä kesäisessä pihapiirissä - ja näistä osallistujista näyttää enää yksi olevan elossa: äitinsä Helmi Laakkosen sylissä nököttävä Katri Helena, nyk. Riekkinen.

Minä muistan vielä suurimman osan kuvan henkilöistä! Olenhan sukuseuran yksi vanhimpia ja pitkäaikaisimpia jäseniä, ja taidan jo olla kävelevää historiaa tässä suvussa. Siispä muis-

säpalloa pohjalaisen Mirja Laakkosen kanssa, vastakkaisilla puolilla tosin. Yhteisen sukulaisuuden ennätimme kuitenkin siinä pelin tuoksinassa löytää. - Ja eturivissä lapsikatraan joukossa voin erottaa Villedän nuorinta polvea, nyt tosin jo edesmennyttä, Kaukon, Artun ja Auliksen, joista Aulis oli Pohjois-Savon piirin parhaita keihäänheittäjiä ja Arttu muistaakseni hyvä juoksija. Ja pesäpalloa tietysti pelasivat kaikki Laakkokset iästä ja sukupuolesta riippumatta niin että Maaningan ensimmäisissä pesisjoukkueissa taisi puolet olla meikäläisiä. - Nyt ei Villedän taitekattoinen talo ole enää suvun hallussa, mutta muistan kyllä sukulaiskodin lämpöisen

telen tässä "ääneen" kuvan sukulaisiani vuosikymmenten takaa.

Takarivissä on joukko Maaningan Villedän väkeä: laulavaiset sisarukset Mari, Martta, Olga, Hanna ja Lyyti Laakkonen sekä reunimmaisena heidän sodassa kaatunut veljensä Heikki. Hymyilevä isäntä, Vilho viralliselta nimeltään, näyttää istuvan toiseksi alimmaisessa rivissä serkkunsa, komeasti juhlapukuun sonnustautuneen Amerikan kävijän Pekka Rungon (ent. Laakkonen) vieressä. Villedän sisaruksia oli kaikkiaan yksitoista, joten vilinää ja elämää talossa ja talon ympärillä riitti vaikka minun lapsuuteni aikana jo moni oli lähtenyt maailmalle leipäänsä hankkimaan. Alina-(Kolehmainen) ja Anni-täti (Hirvonen) Kuopioon miehelään, Olga (Leijon) ja Martta (Lundén) pääkaupunkiseudulle ja Hannes-veli Kouvolan kautta Pohjanmaalle. Hauska yhteensattuma oli, kun opiskeluaikanani jouduin savolaisjoukkueessa pelaamaan pe-

tunnelman, kun sen talon ohitan Maaningalla käydessäni. Toisen suuren sisarussarjan saan myös eri riveiltä kootuksi. Sukuseuran tarmokkaan ja taitavan puheenjohtajan Helena Heinosen perhettä on mukana vanhimmasta melkein nuorimpaan. Taavetti-setä, Eva-tytär (Kauppinen) polvellaan ja Alina-täti toiseksi alimmaisessa rivissä toinen pariskunta vasemmalta. He olivat jo muuttaneet Lapinlahden Pällikkäälle ennen minun aikojani, mutta isäni piti tiivistä yhteyttä veljeensä, ja vaikkei omaa autoa ollut, linjurit kulkivat niin Kuopiosta kuin Maaningaltakin Suoniemeen, ja myös päinvastoin. Ei niitä sukujuhlia ollut, joissa lapinlahtelaiset eivät olisi olleet mukana. Ja sen vuoksi opin tuntemaan tämän serkussarjan hyvinkin. Varsinkin Helenan, joka tuli opintielle meille Kuopioon ja jonka kanssa harrastimme laulamista yhdessä ja erikseen. - Eturivin alaikäisten porukassa näkyvät istuvan Arvo, Liisa (Lallukka), Kostin ja sodassa kaatunut Timo, mutta

sisaruksista vanhin, Helvi (Karhunen), näkyy nätisti letitettyinä rusettipäänä toiseksi ylimmäisen rivin reunassa. Niin että seitsemän lapsen katraasta puuttuu vain Helena, mutta hänet tämä sukuseura varmasti parhaiten muistaa.

Minulla oli siis serkkuja 'pilvin pimein', Maaningalla asuvia useimmat. Kuva oikeassa reunassa seisoo tukevasti kummisetäni Pekka Hujanen ja hänen edessään istuu kummitätini Helena, Jukolan veljesten ainoa ja suuresti hellitty sisar, jonka saattomiehiksi eivät veljekset oikein tahtoneet sopivaista lankokandidaattia löytää. Mukavat kummivanhemmat minä sain ja heidän kotinsa, ensin Nurkkala, sitten iso ja avara Honkalan talo olivat jokakesäisiä mieluisia vierailukohteita. Heidän virkulle lapsikatraalleen, joista kuvassa on mukana eturivissä keskellä valkomyssyinen Sirkka vierellään isompi sisarensa Pirkko (Pesonen) sekä aikuisena hevosmiehenä kunnostautunut Pentti. Nuorimmainen Seppo istuu topakkana merimiespuvussaan isoisänsä Antti Laakkosen vieressä ihan kuvan keskellä. Perhe koki suuren surun, kun Sirkka hukkuu seuroihin menomatallaan syksyiseen Maaninkajärveen kahden muun nuoren tytön kanssa. Kolme jaksoi pysytellä pinnalla pelastajien tuloon saakka, kolme hukkuu. Onnettomuutta muistettiin pitkään Maaningan kirkonkylällä: nuorten yhteinen hautakivikin hautausmaalla on vielä muistona tapahtuneesta.

Helena-tädin vasemmalla puolella istuu Jukolan veljessarjaan kuuluva Antti vaimonsa Helmin ja jo mainitun Katri-tyttären kanssa. He isännöivät Jukolan maista erotettua Peltolan tilaa, missä oli aina hevosia hoidossa niin kuin muuten Honkalassakin. Ja Helmi-emäntä teki maailman parasta ruisleipää, mikä paistettiin suuren uunin arinalla. Oli herkkuhetki, kun joku siitä perheestä tuli käymään Kuopiossa, aina oli tämä Helmi-tädin leipoma pullea ja rapea-kuorinen ruisleipä tuliaisena. Perheen pojat, myöhemmin isännöyden saanut esikoispoika Erkki ja musikaalisesti lahjakas viuluniekka Yrjö, istuvat valkomyssyisen Sirkkan (Hujanen) vieressä ja takana. Nuorimmainen, minun ikätoverini Ukko-Antti ei ole vielä olemassakaan, mutta hänen kanssaan leikkiessäni Peltolan talo tiluksineen tuli hyvinkin tutuksi.

Maaningalla ja Kuopiossa sukuloivat usein ns. haapasaarelaiset, Savosta Kotkaan muuttaneen Adam Petterinpoika Laakkosen perilliset. Kaikki perinteisesti Laakkosten näköisiä: tummatukkaisia, ruskeasilmäisiä, suoranenaisia. Kun tunsin yhden, tunsin toisenkin. Lapinlahden Helena-serkku tunnistettiin Haapasaaren Toinin sukulaiseksi ja minut samoin Helenan sukuun kuuluvaksi. Ja itse muistan, kun isäni kanssa matkustin ensi kertaa Kotkaan huomanneeni jossakin Sunilan asemalla tummakulmaisen nuoren miehen kovin tutun oloiseksi. Isäni meni kätteleemään: Kalle Laakkonen, mihin toinen vastasi: Kauko Laakkonen. Samaa sukua oltiin!

Tässä vanhassa kuvassa ovat mukana 1857 syntyneen Adamin lapsista ylärivissä reunimmaisena olevan äitini vieressä sisarukset Elli Seppänen ja Saimi Välinen sekä seuraavassa rivissä jakausta tiukasti keskellä päätä seisova Ida Laakkonen. Ellin pieni Kyösti-poika istuu isänsä Matin sylissä, Saimi vasta odotti esikoistaan ja Ida jäi naimattomaksi auttaen kyllä

toisten lapsia maailmaan. Seuraavassa polvessa tummatukkaisia Laakkosia sitten syntyikin lukuisasti, mm. Leanderille kunnioitettavat 11 kappaletta., joista useimmat tavattiin silloin kun sukukokous järjestettiin Haapasaareissa v. 19.....? Laivaretkineen ja erikoisine maisemineen se jäi kaikkien mukana olleitten mieliin yhtenä onnistuneimmista sukutapaamisista, niin että voi siitä vieläkin kiitoksen järjestäjille antaa.

Vielä mielin muistaa kuvan keskellä istuvan huivipäisen Anna-Maria Heikkisen jälkipolvia. Hekin musikaalisesti erittäin lahjakkaita, laulavia ja soittavia. Kuvan oikeassa laidassa istuvat Anna ja Vilho Sikstus Heikkinen, pasunisti ja kuoromies, joka oikeastaan soitti ja lauloi mitä vain, ja johti Helsingin luntaiseurakunnan kuoroa vuosikaudet. Sylissä istuva Yrjö oli myös laulu-miehiä, joka jätti menestyksekkään jalkapalloilijan uran uskoon tultuaan. Ja eturivissä oleva isovelki Kalervo, muhkea basso, jonka laulua suorastaan odotettiin kaikissa sukutapaamisissa, oli tehnyt saman ratkaisun kuin veljensä. KPT:n peliporukalle tuli tuntuva menetys, kun Heikkisen urheilijapojat lopettivat pelaamisen.

Samaan sisarusarjaan kuuluvat vielä takarivissä ryhdikkäänä seisova Salma Maria Ingeborg aviomiehensä Aaro Miittisen vierellä. Salma-tätikin oli veljensä tavoin kuoronjohtaja ja taitava pianisti joka oli soittanut elokuvanäytöksissä pianoviihdettä - sekös tuntui minusta, äänielokuvien katsojalta ikivanhalta historialta. Salma-tädiltä sain vinon pino pianonotteja, kun hän ei enää jaksanut pianoa soittaa ja hänen Helvi-tyttärensä (kuvassa toiseksi ylimmäisen rivin kolmas tyttö) oli menehtynyt umpisuolenleikkaukseen. Poika Ukko seisoo vähän myhäillen vanhempiensa edessä keskirivissä. Hän oli minusta tavattoman komea lentäjänvormussa varsinkin. Ja oli mukava ja osasi soittaa kaikenlaisia soittimia ja teki vielä vanhemmilla päivilläänkin kaikenlaisia erikoislahjoja, osasi veistää lentävän linnun ja työnteltävän ankkalulun, minulla on se vieläkin tallella.

Muita Anna-Marin lapsia on kuvassa ylärivissä sisarukset Sylvi Heikkinen ja Selma Varonen, jonka Auvo-poika lauloi komeasti niin kuin muutkin Heikkiset. Velipoika Onni on rusettikaulaisten isäni vieressä, ja oli saanut mukaansa koko perheensä: Alma-täti seisoo takarivissä kalynsä Salman vieressä, kauniiseen pitsikaulukseen somistautunut tytär Irja on vasemmalla ja minulle vain kertomuksista tuttu, sankarivainajana kaatunut Poju eturivissä neljäntenä.

Tarinoita riittäisi. Sitä tuntee itsensä esihistorialliseksi, kun on tavannut 1800-luvulla syntyneitä sukulaisia - ja menettänyt niin monia. Mutta on upeaa kuulua tällaiseen sukuun, missä sattuu ja tapahtuu, mikä elää ja muuttuu, muuttaa ympäri Suomea, mutta pitää kuitenkin yhtä. Ei anneta sukuseuran kuolla ja unohtua. Rikkautta se on, vaikkei kaikkia kokouksissa tapaa-miaan sukulaisia tuntuksikaan etukäteen. Kun tavataan, tullaan tuttaviksi ja annetaan sukupolvien perinnön jatkoa vuosikymmenestä, vuosisadasta toiseen.

Marja Laakkonen

ELÄMÄNOHJEITA SAVOKSI

Liian paljo hyvvee on ihanoo.
Anna kaekkes, vua elä periks.
Kompastelu voep estee kuatumisen.
Joka ihteensä luottaa, se kykysä tuploo.
Elämän tarkotus on murheen karkotus.
Naara ittelles ennen kun muut kerkijää.
Ikkee tulloo, vuan vanahaks ei tarvihe tulla.
Huominen on monasti viikon kiireisin päivä.
Jos mieles tyhjenöö, elä unneuta katkasta iäntä.
Lukemalla ee uimaan opi, vetteen se on mäntävä.
Ne tekköö, jotka ossoo -jotka ee ossoo, ne arvostelloo.
Murheen kantaa yksinnii, vuan illoon pittää olla kaks.
Misteepä sen tietää mihinkä pystyy ennen kuin kokkeiloo.

Turha hättäely ja voohoilu on mielkuvituksen viärinkäyttöö.
Koppoo kiinni tästä päivästä -huomisessa on omat kahvansa.
Et ossoo naatiskella jootilaisuudesta, jos siulla ee oo paljo töetä.
Monesti voettajat on hävinneitä, jotka piätti koettoo kerran vielä.
Rahalla et voe ostoo ystäviä, mutta suatpahan tasokkaeta vihollisia.
Leoka pystyy kun tulloo kova paekka -pysyypähän aenae suu kiinni.
Kaks syytä olla tekemättä mittään: Oot yrittännä ennenkii. Et oo ennenkään yrittännä sitä.

JOS YMMÄRRÄT KAEKEN, OOT VARMASTI KÄSITTÄNNÄ VIÄRIN

Pääkirjoitus jatkuu sivulta 1

Tuntuu vähän kuin uuden elämän aloittamiselta, kun niin paljon entisestä luopuu. Välillä kyyneleitä pyyhkien ja itselleen tolkuttaen, että kyllä siitä ja siitä esi-neestä voi ja pittää luopua. On se kummallista, miten joihinkin tavaroihin liittyy niin paljon tunnemuistoja, että niitä on pakko säilyttää. Minullakin oli järjestelyapuna ystävä, joka välillä melkein minulle huusi ja ainakin isoon ääneen voivotteli perusteluilleni joku esine säilyttää. Toinen ei voi millään nähdä siinä sen sisältämää muistoihin liittyvää hehkua ja hänelle roskikseen heittäminen on vain pieni ranneliike. Tavarahan haltijalle asia aiheuttaa itkua ja hammas-tenkiristystä - ainakin aluksi. Sitten hyvässä lykyssä iskee järki päähän ja esineestä jopa pystyy luopumaan. Minä olen epäonnekseni perinyt" hamsterigeenejä "vähän joka puolelta. Jotenkin olen huomannut sitä erityisesti Laakkosten suvun puolella muillakin kuin minulla. Yleensä se on hyvä asia ja tällä suvulla on monta vanhaa tavaraa tallessa. Monet varsinkin 1970-luvulla heittivät surutta menemään vanhaa ja perittyä: huonekaluja ja astioita esimerkiksi.

Nykyisin ei ole helppoa miettiä, mitä tästä kotona olevasta roinamäärästä kannattaa säilyttää. Käsityöt ovat minusta ehdottomasti säilyttämisen arvoisia ja minullakin on tallessa mm. mummoni äidin virkkaamaa sängynpeittoa pätkä. Odottaa vain kehystämistä tauluksi seinälle.....

Joskus minua surettaa, että mitenkähän sitä käy näille vanhoille esineille tämän seuraavan sukupolven käsissä? Pitääkö niitä säilyttää suvussa vai saako niistä luopua vaikka ne ovat olleet kymmeniä vuosia tärkeitä edellisille sukupolville? Jo-

ka paikka pursuaa tavaraa eikä niitä nykyisin ole tarkoitettu kymmeniä vuosia säilytettäväksi materiaalienkaan takia. Lastulevy ei kestä koivun lailla...Kalustusta pittää saada vaihdella usein ja sisustuksen trendit ja värit vaihtuvat. Niin käy minunkin huushollissani nyt, mutta entiset, vanhat säilyvät vielä uusien rinnalla. Niitä uusiakin yritän katsella ensin kirpputoreilta.

Maaningan sukuhaaran" kotikonnuilla "on myös isojen muutosten aika edessä; vuoden 2015 alusta kuntalaisista tulee kaupunkilaisia ja Kuopiolaisia. Siilinjärvi jää "välivouhkaksi" ja maaninkalaisilla on varmaan opettelemista ajella tästä läpi Kuopioon palveluiden perään.

Maaningalla on alle 4000 asukasta, eikä niin pieni kunta oikein pärjää yksin nykyisten paineiden alla. Kuopio saa liitoksessa mm. 200 maatilaa lisää ja paljon kaunista järvimaisemaa.

Kuten kaikissa kuntaliitoksissa eniten huolta aiheuttavat terveys-, sosiaali- ja koulupalvelujen tulevaisuus ja erityisesti niiden säilyminen lähellä.

Kunnanjohtaja Timo Kiviluoman mukaan "maaninkalaiset suhtautuvat kuntaliitokseen odottavan positiivisesti." Se on ihan viisasta ja turhaahan on surra etukäteen keskeneräistä.

Ruvetaan porukalla oottelemaan talitintin ja muiden sirkuttajien kevätlaulajaisia ja auringonpaisteisia päiviä.

Liikunnallista kevättä ja mullantuoksua kaikille sukuseuralaisille

toivottellee Siilinjärveltä Marjo Runko

Vuoden 2013 tapaaminen

Ensi kesän epävirallinen tapaaminen on Kuopion viinijuhlien yhteydessä.

5.7. klo 18:00 on kiinnostuneille varattuna pöytä viinijuhlilta. Tarkemmat yksityiskohdat löytyvät sukuseuran kotisivuilta heti, kun saadaan tarkemmat tiedot kokoon.

Koska varauksetkin ovat maksullisia, niin ennakkoilmoittautuminen vaaditaan. Soittele puhelimitse sihteerille, tai lähetä sähköpostia.

Hallitus kokoontui

Sukuseuramme hallitus otti ja kokoontui aurinkoisena lauantaina 23.päivä maaliskuuta Pernajassa Jyllilän Matin kotikonnuilla. Kauniit "konnut" olivat näin talvisaikaankin!

Ensin tutustuttiin opastetusti Pernajan keskiaikaiseen kirkkoon (rakennettu n.1430-40). Täällä Savossa päin ei keskiaikaisia kirkkoja näe ja näin vanha rakennus ihastutti kovasti, kuten myös koristeelliset, puiset alttarirakennelmat ja saarnastuoli. Kirkosta kurvailtiin kapeaa tietä Hauenmajalle kokoustamaan. Syötiin ensin hyvin somassa majassa ja sittenpä jaksoikin perehtyä sukuseuran asioihin. Käytiin läpi viimevuoden toimintakertomus ja tilit. Kaikki oli hyvin hoidettu. Mietittiin yhdessä myös mitä uutta sukuvaakuna-aiheista myytävää saataisiin kartuttamaan varoja. Näillä varoilla sitten voidaan sponsoroida isompien tapaamistemme kuluja; esim. ruokailua. Osallistujien maksut näin aleniivat. Kokoontumistiloistakin pittää yleensä maksaa

jonniinmoista vuokraa. Todettiin myös, että rekisterissä on 167 jäsentä ja 101 jäsenmaksun maksanutta. Postia lähetetään rekisterissä olevien tietojen perusteella ja ikävä kyllä, joskus tiedot eivät ole ajan tasalla. Silloin voi postia mennä jo edesmenneillekin sukuseuran jäsenille. Pyydämme sitä anteeksi, mutta meillä ei ole mitään konstia tarkistaa tietoja itse. Kovasti toivoisimme, että pitäisitte rekisterimme ajan tasalla. Sähköpostin välityksellä se varmaan onnistuu helposti. Sukuviestissä on useita osoitteita ja tieto mennee varmasti perille, eikä turhia posteja tule niin herkästi väärin osoitteisiin. Kokous sujui sutjakkaasti ja yksimielisesti. Kotiinpäin lähdettiin hymyillen ja hyvillä mielin. Kiitos Matille mahdollisuudesta tutustua näin kauniiseen paikkaan! Sinne on melkein pakko palata kesällä.

Keväisin terveisin puhheenjohtaja Marjo

Virossa

Juhannuksena menttiin Viroon. Vuokrattiin yhteisesti suurenpuoleinen purjealus. Siihen lastattiin silakkatynnyrit. Varustettiin eväät, kahvit ym. Aluksen kippari haki tullista passin, johon oli merkitty matkustajien nimet, ilmoitti lähtöajan, jolloin kaikkien lähtijöiden piti olla aluksessa. Ankkuri nostettiin ankkuripeilin iloisesti kilistesä ja kokka kääntyi Orihsalmea kohti ja siitä aivan kuin leikiten laineita haukkoen Suomenlahdelle, kurssi Viron rantaan kohti. Viroon lähdettiin tavallisesti 2-3 beaufortin tuulella illalla 9-10 tienoilla. Aamulla oli Viron ranta näkyvässä ja kohta laskettiin ankkurit mereen ja purjeet koottiin. Venäjän tulli, ruutlit, tulivat sisään, tarkastivat aluksen ja matka-arkut, löytyisikö mitään tullikiellon alaista tavaraa, ja niin soudettiin jollalla maihin. Rantaan tultua oli rannankansa, rannanrahvast jo vastassa tervehtimässä. Juba soomlasest siin. Tere tulemast. Tere, tere. Tervisi ka Soome poold, vaihdettiin tervehdykset. Ilta-päivällä alettiin lastia purkaa ja jotkut miehet sonnustautuivat yötä myöten maalle söbradele söna eviima viemään kauppatutuille sanaa, jotta tietäisivät tulla noutamaan silakkatynnyrinsä. Noin viikon päästä kaikki oli selvää. Ankkurit nostettiin. Purjeet saivat tuulta ja keula kääntyi kohti kotia.

Hyvän tuulen puhaltaessa matka joutui ja niin oli kotimaan ranta kauniina edessä. Orihsalmella nostettiin lippu keulamastoon. Luotsia ei tarvittu. Saaren miehet tunsivat kyllä rannikkonsa matalikot ja karit. Leppäsalmessa ankkuroitiin ja tullimiehet tulivat tarkastukselle, kuulemaan Viron uutisia ja saamaan kipparilta tuliaisryppyä. Se kuului asiaan Kerran, eräänä kesänä isä Aatami ei syystä tai toisesta joutanut "Vironreissuun". Äiti Anna Sofia lähti silloin, vironkielen taitoisia molemmat kun olivat, oli sen vuoksi samantekevä kumpi lähti. Ida Ellida pääsi mukaan. Hän oli silloin 6-vuotias. Hauska oli leikkiä virolaisten lasten kanssa, etenkin kun oppi jonkun sanan heidän

kieltään, mutta pelkäsi hirveästi, kun Viron tädin otti syliinsä ja lupasi viedä kotiinsa lampaiden paimeneksi. Tyttö juoksi itkien piiloon, eikä tullut näkyviin ennen kuin tädin oli mennyt pois. Toiset lapset pääsivät sitten kukin vuorollaan.

Kotiin tultua alkoi heinänteke. Meillä oli siihen aikaan kotona kasvatettu hieho, jonka odotettiin pian antavan maitoa, sekä sikapossu. Oli puunhaku Kotkasta ja paljon muita kesätöitä kunnes alkoi syyskalastus. Ilma oli tuulisempaa ja myrskyisempää syksypuolella ja päästiin harvemmin verkoille. Mikon päiväksi menttiin taas Viroon ja nyt tuotiin sieltä ruista, perunaa, kaalia, lanttua ja kaikkea talven varaa. Kotkasta taas tuotiin ryynit, kahvit, sokerit, kankaat ynnä muut, kun osuuskauppaa ei silloin vielä ollut. Näin varustauduttiin talvea vastaan ottamaan. Ja talven mukana tulivat muut harrastukset.

Viljo-sedän hautajaispuhe 15.12.

Vehmersalmen Mustinlahden Hiukastenjärvelä syntyneen sotaveteraani Viljo Laakkosen (12.2.1915-20.11.2012) siunaus Tuusniemen kirkossa.

En muista Viljo-sedän paluuta sodasta, mutta muistissani on helsinkiläisen

Mimmi-tädin kanssa vietetty kesäinen viikko Litmanien Kintturinteellä 1950-luvun alussa, jolloin Hetta-mummokin oli vielä elossa. Hanna-täti ja Viljo-setä olivat ahkerat työihmiset. Hanna-täti hoiti maatilan veljiensä Viljon ja Erkin ollessa sodassa. Viljo-setä kohtasi kolmen sodan vaiheet kaikessa ankaruudessaan. Niistä hän puhui elämänsä virkeinä vuosina, minun pyytäessäni kolmelle kasetille. Elämä virkistyi nopeasti maaseudullakin miesten palattua rintamalta. Tosin kaikkien Laakkosten syvä kaipaus ja suru oli elämän yllä, koska kummisetäni Erkki Laakkonen oli kaatunut Talin Ihantalan rajussa taistelussa 29.6.1944 ja hän jäi kentälle vihollisen puolelle.

Riistaveden Laakkosten sukuhaaran uusi päämies Juho Laakkonen oik. yhdessä Hongiston emännän Aune Räsäsen os. Laakkonen kanssa muistotilaisuudessa 15.2.2012 Tuusniemellä

Mutta Viljo-setä tarttui heti maanviljelijän työhön. Muistan, kuinka Heta-mummon kanssa menimme lähimetsään uudelle puimalalle tekemään talvivastoja. Viljo-setä laittoi karja-aitoja kuntoon. Se oli sitä aikaa, että Kohman maantietä rakennettiin ja tietyömaalta kuului räjäytyksen äänet. Iltalypsyllä minä pikkutyttö ripsuin leppävastalla kärpäsiä lehmistä, Hanna-tädin lypsäessä käsin. Se oli lapsen silmissä leppoisaa maa-seutuelämää. Setä palasi töistensä tupaan vasta seitsemän aikaan illalla ja minä juoksin seditälle päivän lehden luettavaksi.

Sedän merkitys sukumme keskellä ja hänen elämän piirissään on aivan korvaamaton. Hän - isänmaan ja kodin puolesta elänyt ja taistellut on nyt päässyt Eeva-tädin kanssa ikuisen iloon

ja rauhaan. Kiitolliset ja lämpimät muistot jäävät meidän kaikkien elämän rikkaudeksi. Kunnioitamme setämme muistoa ja kerromme lapsillemme, lapsenlapsillemme ja lastenlastenlapsillemme setämme hyvästä vaeluksesta, meidän kaikkien hyväksi. Vielä viime vuosina, jolloin kävin säännöllisesti neljä kertaa vuodessa tervehtimässä setää Tuusniemellä, hän iloitsi eniten siitä, että Suomi on pysynyt itsenäisenä. Ajattelin, että ehkä siinä olikin setämme pitkän elämän salaisuus ja hä-

nen sisäinen voimansa.

Menneinä vuosina, kun setä asui Tuusniemellä Savolahdenkujalla, pidimme hengellisiä hetkiä vierailun yhteydessä. Minä luin Ilmestyskirjasta ne tietyt kohdat, jotka seditälle olivat rakkaita. "Minä olen A ja O, alku ja loppu, sanoo Herra Jumala, hän, joka on, joka oli ja joka on tuleva, Kaikkivaltias." Eriyisen rakas seditälle oli sana: "Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle voitonseppeleeksi elämän." Mutta tässä kohtaa setä aina keskeytti minut ja sanoi vanhasta Raamatusta oppimansa version: "Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun." Tänä me sanomme Ilmestyskirjan 14. luvun mukaan: "Autuaita ne, jotka tästä lähtien kuolevat Herran omina. He ovat autuaita, sanoo Henki. He saavat levätä vaivoistaan, sillä heidän tekonsa seuraavat heitä." Tämä on se sama Raamatun sana, jolla Vehmersalmen edesmennyt rovastimme Lauri Kauppinen siunasi viimeiselle matkalle minun appeni, Jarmon isän, Herman Räsäsen lokakuussa 1957.

Aune Räsänen, Vehmersalmi

Ylempi kuva. Vijo Laakkonen 1999 84 vuotiaana Litmaniemen Turulassa

Alempi kuva. Eeva Kilpeläinen os. Laakkonen ja Aune Räsänen Viljo-setän hautajaisissa.

Laakkosten sukuseura

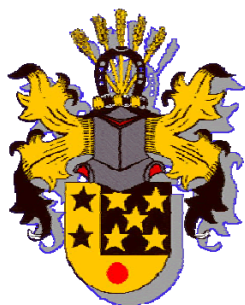
Marjatta Latvala
Pikontie 8
73500 Juankoski

Puh: 040-4191946
Sähköposti: sihteeri@laakkoset.org

facebook

Laakkosten sukuseura ry

Sukuseuran hallitus 2012–14

Puheenjohtaja: **Marjo Runko**
Kalastajantie 16 A 5, 71800 SIILINJÄRVI
sähköposti: [maheru\(at\)hotmail.fi](mailto:maheru(at)hotmail.fi)

Varapj: **Antti Laakkonen**
Myntis, 02570 SIUNTIO
Puh: 0400-764650
sähköposti: [antti.laakkonen\(at\)lohja.fi](mailto:antti.laakkonen(at)lohja.fi)

Jäsenet: **Tuula Jäättelä**
Kokonkatu 30, 33560 Tampere
[tuula.jaattela\(at\)hotmail.com](mailto:tuula.jaattela(at)hotmail.com)

Marja Laakkonen
Valkeisenkatu 6, 70600 Kuopio
[mllaakkonen\(at\)dnainternet.net](mailto:mllaakkonen(at)dnainternet.net)

Tiina Laakkonen
Lautalantie 456, 73470 Västinniemi
Puh: 040-4516984
sähköposti: [tiina-laakkonen\(at\)hotmail.com](mailto:tiina-laakkonen(at)hotmail.com)

Risto Kangas
Laitakatu 27, 48600 KOTKA
Puh: 046-5482932
sähköposti: [risto.kangas\(at\)kymp.net](mailto:risto.kangas(at)kymp.net)

Sihteeri **Marjatta Latvala**
Pikontie 18, 73500 Juankoski
Puh: 017-612 171 tai 040-4191946
sähköposti: [sihteeri\(at\)laakkoset.org](mailto:sihteeri(at)laakkoset.org)

Hallituksen ulkopuolelta

Rahastonhoitaja: **Merja Kaartinaho**
Haapatie 14, 00780 Helsinki
puh. 09-385 9759
sähköposti: [merja.kaartinaho\(at\)luukku.com](mailto:merja.kaartinaho(at)luukku.com)

Tutkimus: **Pekka Laakkonen**
Jussilankatu12 C 32, 05880 Hyvinkää
puh.09-273 1243, 050 64470
sähköposti: [tutkimus\(at\)laakkoset.org](mailto:tutkimus(at)laakkoset.org)

Tiedotus: **Matti Jyllilä**
Kiesitie 4 C, 07930 Pernaja
puh. 0400-424295
sähköposti: [matti\(at\)kullo.com](mailto:matti(at)kullo.com)

